

- 2.2. Jaki jest stosunek między powołanym w art. 52 ust. 3 ostatnie zdanie karty „praw[em] Unii” i dyrektywami w dziedzinie ochrony danych?
- 2.3. Czy wobec okoliczności, że dyrektywa 95/46/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ustalają warunki i ograniczenia dla wykonywania określonego w karcie prawa podstawowego do ochrony danych, uwzględnia się przy wykładni art. 8 karty zmiany wynikające z późniejszego prawa wtórnego?
- 2.4. Czy uwzględniając art. 52 ust. 4 karty konsekwencją zasady zachowania wyższego poziomu ochrony zawartej w art. 53 karty jest to, że określone w tej karcie granice właściwe dla dopuszczalnych ograniczeń na podstawie prawa wtórnego należy ujmować wężiej?
- 2.5. Czy mając na względzie art. 52 ust. 3 karty, motyw piąty preambuły oraz wyjaśnienia odnoszące się do art. 7 karty, zgodnie z którymi zagwarantowane w niej prawa odpowiadają prawom określonym w art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (EKPC), z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 8 EKPC mogą wynikać kryteria wykładni art. 8 karty, które wywierają wpływ na wykładnię ostatniego wymienionego artykułu?

- (¹) Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105, s. 54.
- (²) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych, Dz.U. 2001, L 8, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-598/12)

(2013/C 79/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 2 pkt 1, 22, 32 i 33, art.3 ust.7-8 i 13, art.6 ust.1 i 3, art.9 oraz art.13-14 i art.17-23, art.10 i 11, art.16 ust.1 i 2, art.26 ust.2lit.b, c i d) trzecie i czwarte zdanie, art.29, art.38 ust.1- 4, art.39 ust. 1-4, art.40 ust.1-3 i 5-7 oraz Załącznika I pkt.1 i 2 dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹), i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 ust. 1 teże dyrektywy.
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/72/WE o dziennej stawce w wysokości 84 378,24 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/72/WE upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 211, s. 55

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 24 grudnia 2012 r. — Welmory Sp z.o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-605/12)

(2013/C 79/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnego Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Welmory Sp z.o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Pytanie prejudycjalne

Czy dla opodatkowania usług świadczonych przez spółkę A z siedzibą w Polsce na rzecz spółki B z siedzibą w innym Państwie Członkowskim UE, w sytuacji gdy spółka B prowadzi działalność gospodarczą wykorzystując infrastrukturę spółki A, stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 44 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ będzie miejsce gdzie siedzibę ma spółka A?

⁽¹⁾ Dz.U.L.347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 10 stycznia 2013 r. — Gena Ivanova Cholakova przeciwko Osmo rayonno upravlenie pri Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti

(Sprawa C-14/13)

(2013/C 79/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gena Ivanova Cholakova

Strona pozwana: Osmo rayonno upravlenie pri Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 67 i art. 72 tego samego traktatu, przy uwzględnieniu istniejących na podstawie prawa Unii Europejskiej dopuszczalnych ograniczeń w swobodzie przemieszczania się obywateli Unii na terytorium państw członkowskich, należy interpretować w ten sposób, że nie sprze-

ciwia się on przepisowi krajowemu państwa członkowskiego, takiemu jak stanowiący przedmiot postępowania głównego art. 63 ust. 1 pkt 5 Zakon za ministerstvoto na vatreshnite raboti (ustawa o ministerstwie spraw wewnętrznych), zgodnie z którym organy policji są uprawnione do zarządzenia zatrzymania obywatela państwa członkowskiego do 24 godzin celem stwierdzenia jego tożsamości na podstawie kontroli, która nie dotyczy ustawowo przewidzianego w tym państwie członkowskim przypadku dokonania kontroli organów policji w celu ustalenia tożsamości i nie jest wyraźnie uzasadniona stwierdzeniem albo prewencją przed czynem zabronionym, występkiem, ochroną porządku publicznego czy bezpieczeństwa wewnętrznego?

2) Czy z art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretowanego w związku ograniczeniem praw z art. 6 i art. 45 ust. 1 Karty i zgodnie z usankcjonowaną w prawie europejskim zasadą ochrony przed samowolną albo nieproporcjonalną ingerencją w osobistą swobodę działania osób fizycznych wynika, że przepis krajowy taki jak będący przedmiotem postępowania głównego art. 63 ust. 1 pkt 5 Zakon za ministerstvoto na vatreshnite raboti dotyczący zatrzymania policyjnego do 24 godzin — o ile nie da się ustalić tożsamości obywatela państwa członkowskiego zgodnie z metodami określonymi w ustawie — może zostać zastosowany i zgodnie z którym zatrzymanie jest dopuszczalne przy spełnieniu następujących przesłanek:

- A. zarządzenie środka leży w zakresie uznania organów policji, jeśli tożsamości nie można ustalić poprzez dokument tożsamości, przez inną osobę o ustalonej tożsamości albo w inny dopuszczalny sposób;
- B. przepis nie przewiduje żadnej oceny konieczności ustalenia tożsamości; tym bardziej nie przewiduje oceny zachowania osoby albo kwestii, czy przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności ochrona ustawowo przewidzianego uprawnienia policji stała się konieczna;
- C. ustalenie tożsamości nie jest wyraźnie uzasadnione przypadkami, w których ustawa dopuszcza środki w celu identyfikacji osoby; ustalenie jest także możliwe w drodze zwykłej konsultacji systemu informacyjnego albo w inny niezawodny sposób niepolegający na środkach identyfikacji;
- D. sądowa kontrola zgodnego z prawem zastosowania przepisu prawa następuje wyłącznie w oparciu o przesłanki w nim określone, ponieważ wykonanie uprawnienia podlega pod zakres swobodnego uznania?